

se svi mravi što klize niz nogavicu princa koji se ukakio u tamo nekoj slikovnici. Svi smo mi na putu do spasonosnog nokšira. Živimo tu gde smo i grizemo nokte koji da izrastu ne stižu. Eto, uvukao se u sebe i odatle ništa me izbaciti ne može: tek reči, sluzavi puzevi, cure niz čelo. Na čelu sa obrvama. A kupe nas kao snoplike dok šuškamo: o vi, zreli patlidžani za sve nas, nikad vaše klice neće sevnuti tamo gde treba. Kruži taj bauk, kruži još uvek, ali nije to papak kome glačamo hitinsku azbuku i, onako, složno: ... a na klupi četka, da ti pričam ispočetka?

BANKE, BARKE I BARAKE

1. Koliko puta zgazio sam mrava, rekao u dugu da će te obući, u svetlosne farmerice sa zakrrom na guzi, gde je, davno već, preletelo okovano jaje. Petar je bio velik, a prozvaše ga, naravno, Petar Mali: išao je na prednju vuču, sa 68 ideoloških konja. Onda je došao onaj krivonogi: »Nizašta te ne krivim, ispravljam te«, reče, podrigujući po beskonačnim crevnim dolinama. I dalje: »U to ime oduzeću ti prezime, tu čebad što grebad!«

2. Izbačen sam, odavno, iz škole, iz sećanja ljubavnice koja praštala je kad se ukakimo. A bila to gravitaciona prćak ptičjeg jajeta što smo ga nekad, davno, tražili po olucima, a nači ćemo ga jednog lepog dana kad udahnemo duboko i uđemo u beskonačnu cev, tamnu i bleštanu.

3. Živila, živila Obala slovenačka! Skinuti treba burmu, u burmoticu se zavući i ticu pomusti u švalersku pljosku. Tada će se sve videti, tačno u 6h posle rata. Kloniraćemo mi tu galaktičku šupu, tamo daleko, gde limun multiplicira razvojne programe kilavih raketa-nosača što ni tričevu penziju još skuckali nisu.

4. Uvek te štrokave oštrocunde, uvek njihovo stidno meso pred nosom nam pulsira: tri prsta gore, jedan dole. Evo banke, evo dve, tri!

5. Kad smo se rodili, mila bajko, u red smo stali za doček Nove Godine. O, dodi, širimo ruke u vazdušne pelerine andela, dodi gospodice, majko intelektualnih pacova s kukastim krstom na čelu, dodi maloletna usedelice sa mrljom rizi-bizija na portikli, gde si do sad, bako iz vučje utrobe, variš li još devojčice njuferaških kapica i štucneš li: »Okoš bokoš prne kokoš, pita Paja kolko imas...«

GLUVO BILO

Ovo je pesma,
ona počinje sa »ovo je
pesma«. Kao kad je naš dragi
profesor pao s Marsa i, očaran kreketom
barskih velikodostojnika, širio medu paganima
dogmatike škrge, tvrdeći da punoglavci
već putuju planetarnom hladnjacom ka jednoj
dalekoj, vreloj šupici Smrt
ima ogromne uši, šaptala
je Crvenkapi dobra
bakica, koja još ne kapira
gde je izlaz iz vučjeg trbušnog marketinga,
pa priča ne može da dobije štambilj.
Medunarodnog monetarnog fonda Nikad se
ne zna ko će, konačno, staviti
tačku Javljenje je, tek,
da sve ima svoj početak, sredinu
i kraj, kao što ova pesma rečju »kažiprst«
češka svoj nabrekli trbušići,
koji više ne podnosi
mineralni akvarijum Ribice,
žabice, ajkule Patuljci su postali
smrdljive rudarcine čiji srčani
šumovi umnožavaju se u boci jevitnog
konjaka što, prazna, svake subote
svršava pod barskim stolom Mada oni
su jedini što pijukom zabodu tačno tamo
gde treba Na onim salašima, tamo,
daleko, na severu
Irske

u sobu provališe novinari

mirodrag raičević

1.

— Idemo li šefe? — upita crnokosa leptotica Mej Parsons ulazeći u kancelariju Majkla Hejzlivuda, već obučena za polazak, sa tašnom okačenom o bilo koje rame. Slavni privatni detektiv je zadovoljno pogleda i osmehu se.

— Xm, toa ne e daljeku od vistinata, dрага моја.

2.

Za to vreme nekoliko trenutaka levo...

— Ja... Ja... — počeo je govoriti čovek otvarajući usta kao riba na svom, očigledno pokušavajući nešto da kaže, ali mu to nije polazilo za rukom.

— Oni... Oni su opasni! Pobegao sam... Slučajno... Nisu pazili... Pobegao sam... Isprekidane reči nije mogao nikako da izgovori kao koliko toliko povezanu rečenicu.

— Samo moment! — zaustavi ga detektivov glas koji je sekao kao oštar nož.

3.

— Kaži dragička.

— Žao što?

— Ma, kaži dragička!

— Dragička.

Krv iz rana obojila je bela vrata iza njegovih leda u crveno. U dva koraka je prišao Stenliju Hamiltonu i iznenadnim udarcem iz laka, skoro bez ikakvog zamaha, snažnom pesnicom ga je udario u usta. Obe usne mladeg inspektora pukoše i iz njih poče da lipti krv i da natapa košulju i revere belog, letnjeg odela.

4.

Lice vode postade zeleno.

— Šta? — upitao je tihim, opasnim glasom.

— Ti to meni govorиш, bednici? Usuduješ se da otvorиш prokleta usta a da prethodno nisi za to tražio dozvolu, a?

Prst mu se nervozno grčio na obaraču.

5.

Prostorija je bila puna barutnog dima koji je pekao oči. Stajali su kao ukočeni na verujući u ono što se dogodilo u nekoliko proteklih sekundi dugih kao večnost a kratkih kao život.

— Ovo je užasno! — reče inspektor Džon Vejn But. Šef komisije za ubistva Menhetna.

Upravo zbog toga Hejzi ga je još više cenio i poštovao.

6.

U sobu provališe novinari.

7.

Njujorška mrtvačnica nalazi se na uglu Tridesete ulice i Prve avenije. »Ovdje reči prestaju a osmesi se gase« pisalo je na latinskom iznad po-mpeznog ulaza.

Svi leševi iz Njujorka i šire okoline donose se ovamo.

Automatska staklena vrata neprestano su se otvarala i zatvarala.

— Ah, ti Amerikanci! — odmahivali su glavom Evropljani.

8.

Bledilo njegovog glatno izbrijanog lica odavalо je unutrašnju borbu i napetost jer je prostorija bila podumska, bez prozora.

Ko ima sreće u kartama i kocki,
ima i para za ljubav.

